

HÍREINK

Szeretettel tájékoztatjuk egyházközségünk területén élő és/vagy templomunkat lelki otthonuknak tekintő híveket, hogy az állami előírásokat tiszteletben tartva s az emberélet védelme iránti felelősségtől vezetett főpásztorunk, **Szocska Ábel megyéspüspök** a Nyíregyházi Egyházmegyében **felfüggesztette a nyilvános szertartások végzését**. Templomunk a veszélyhelyzet idején is nyitva van, oda – az állami rendelkezések betartásával – egyéni imádságra be lehet térni; a korlátozás a liturgikus alkalmakra vonatkozik, nagypénteket és húsvét ünnepét is beleértve. Pászkaszentelést sem tarthatunk, püspök atya a család-főktől kéri a húsvéti eledelék otthoni megáldását. A pap csak haldokló beteghez mehet. A húsvéti szentgyónás, szentáldozás későbbre halasztódik, de ne mulasszuk el bűneink töredelmes megbánását, s a veszélyhelyzet elmúltja után igyekezzünk mielőbb hagyományos módon meggyónni, mielőtt a Szent Eucharisziát magunkhoz vennénk.

A főpásztor rendelkezésében az is benne foglaltatik, hogy felmentést ad a vásár- és ünnepnap liturgia-látogatás kötelezettsége alól, de kifejezetten kéri e napok megszentelését, családi körben történő megünneplését. Lelki készülődésünket segíthetik a Kossuth, a Katolikus és a Mária Rádió, a Duna és a Bonum Televízió vallási műsorai, illetve szertartásainknak a máriapócsi bazilikából és a nyíregyházi püspöki templomból történő élő közvetítései (<http://maria.pocskegyhely.eu/elo-kozvetites/>; <https://nyiregyhaza.nyirgorkat.hu/elo-kozvetites/>). A www.gorogkatolikus.hu tartalmazza a nagyhét és a húsvét imádságait. Saját honlapunkon (www.kertvarosigorogok.hu) hirdetéseink követhetők.

Rendszeres imaszándékaink a veszélyhelyzetben sem szünetelnek. Az áldott állapotban lévő édesanyákért, a gyermekáldást esdő házaspárokért, betegeinkért, valamint a lelki- és szeretetválsággal küzdő családjainkért április hónapban is megimádkozunk. Egyéb ima-kérésekkel is nyugodtan keressenek!

A koronavírus-járvány jelen helyzete miatt nem tűnik aktuálisnak, mégis fontosnak tartom jelezni, hogy amennyiben nem lesz járvány-ügyi akadály a tervek szerint szeptember 13-20. között Budapesten zajló **Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak** (NEK), úgy egyházközségünk tagjai részére igyekszem biztosítani e rendkívüli lelki élményt jelentő napokon a részvétel lehető legkedvezményesebb lehetőségét.

Kérem, hogy akik érdeklődnek a NEK-részvétel iránt (egyéni vagy családi, hétköznapi vagy hétvégi időpontban), telefonon, sms-ben, ímélen jelezzék szándékukat, hogy egy – még semmilyen anyagi kötelezettséggel nem járó – korai regisztrációval biztosítani tudjuk az utazás, a szállás és a programokon való részvétel kedvezményes lehetőségeit. – A NEK napjai korántsem csupán kongresszusi előadásokról vagy liturgikus eseményekről szólnak, ez a néhány nap együtt jelent spirituális élményt és kulturális felüdülést. Miközben – akár családdal – néhány felhőtlen napot tölthetünk gyönyörű fővárosunkban, jól szervezett, kedvezményes körülmények között.

Jó szívvel várom az érdeklődő visszajelzéseket! (30/415-50-92; obbagyl@upcmail.hu)

A KERTVÁROSI GÖRÖGKATOLIKUS
PARÓKIA ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2020. ÁPRILIS

ÓRIÁSPLAKÁTTAL

mondunk köszönetet a járvány idején szolgálatot teljesítőknek

*Templomkertünk kapujában „vizuális tapsként” óriásplakát hirdeti köszönetünket azok felé, akik szolidaritásból, emberségből és szolgálatból példát adtak az elmúlt időszakban. Ugyanakkor az idézet és az ikon ettől **sokkal többet fejez ki.***

A János-evangélium eseményére való utalás korántsem csupán azért aktuális, mert épp Lázár-szombat előtt vagyunk, amikor Jézust Lázár testvérei megkeresték az üzenettel: „*Uram, akit szeretsz, beteg.*” Ebben az egyszerű mondatban, amelyet a molinóra idézetként felírtunk, féltő, de a történet folytatását ismerő s a végkifejletet a hitben biztos tudó üzenetet akarunk közvetíteni. Emellett – úgy érzem – ezekben a szavakban a fájdalom mellett valami rendkívüli gyöngédség és bizalom is megfogalmazódik.

Lázár, a beteg, Jézus barátja. A világ, amely – most épp koronavírusról (is) – beteg, nem Isten büntetését nyögi. Az a világ beteg, amelyet szeret, az az emberiség küzd a kórral, amelyért istenemberi könnyeket hullat az Úr. Hiszem és vallom: a szeretet Istene kíséri és vezeti céljához – olykor akár általunk nehezen értelmezhető vargabetűkön keresztül is – az életünket.

Aki ért a „szívben maradt szavak nyelvén”...

... csak az sejtheti meg a pap lelkének rezdüléseit, szívén, olykor arcán is végigcsurgó könnyeinek barázdáit ezekben a napokban, hetekben. Mert nem csupán megérteni nehéz; kimondani is csak igen töredékesen, csak izzadt tenyérrel, akadozó, dadogó nyelvvel lehet belőle valamit, vajmi keveset.

A templomi szertartás nem embertisztelet, az istentisztelet. Az imádság ugyanúgy folyik zsúfolt, tömött templomban, mint üres padosorok közepette. Mégis... Szent teher az üres templom, amelyet súlyosít az Isten házába jönni akarók vágyának tudata. Akiknek névsora (keresztnévvel) ott van a templom padjain... Az üres templom súlyos terhe kiül belőlem minden klerikalizmust. Végképp rájövök, mennyire nem a papé, mennyire Isten egész népe az egyház. Eddig is papi életem legszebb élményei közé tartoztak azok a felismerések, amelyeket a laikus keresztények, a „hivatalos egyháziak” közé nem sorolható emberek lelkiségéből tanultam. Ebben a válságos időben még hálásabb vagyok minden templomjáró testvéremnek, akiknek most épp a hiánya mutatja meg nekem az egyház mint közösség felülről jövő, de Isten Országát idelenn is sejtető erejét.

Nem könnyű felfedezni, de a dolgok mélyén – mint minden nehézség közepette (minden komoly kereszt súlya alatt) – ajándék is rejtőzik. Ajándék a templom mélyének saját életemet, papságomat újító csöndje. Ajándék rádöbbenni, mit jelent az oltárnál álló Isten s ember előtti, „a helyes okból távol levőkért” történő még odaadóbb imádságának felelőssége. Ajándék a papi hivatás s a hitvesi/családi szövetség – hisz feleségem, lehetőség szerint családom is folyamatosan együtt imádkozik velem – napi templomi összefonódása. És ajándék azok fájdalmának érzékelése is, akikről tudom: súlyos keresztet cipelnek, meg akik alig-alig tudják viselni a karanténból a „kötelező templomtalanság” kínzó lelki keresztjét. Másfél méteres távölélésem Mindnyájatoknak, Testvéreim Krisztusban! – Egymást is börtönljük mostanság. Ha virtuálisan is, merítsünk erőt egymás szeméből, szívéből, hitéből! Kerüljünk ki a veszélyhelyzetből mélyebb Isten-vággal s egymás iránt is még igazabb szeretettel!

Szentbeszéd a kertvárosi templomban kereszthódoló vasárnapon

A bibliai személyek közül mindig igen közel állt hozzám Jeremiás próféta. Az utóbbi napokban pedig mintha nem is tudnék, nem is akarnék szabadulni tőle. Papgyerek volt, akinek ifjú szívét, lelki-szellemi nyiladozását, hitbéli ébredését egy irgalmas és emberszerető, gyöngéd szeretetével átölelő Isten képe töltötte be. Ez az Isten érintette, szólította s hívta meg, erről az Istenről akart volna profétálni egész életében; arról, aki nem törvények kényszerzubbonyában köti gúzsba, hanem aki felszabadító szeretetével érinti meg s új szövetségben vonzza magához a népét. Mégis: ennek a finom lelkű fiatalembernek, ennek a végtelen isteni szeretet miliójében érelett lelkületnek az jutott osztályrészül, hogy szinte egész életében Isten ítéletéről kellett profétálnia. Nehéz lélekkel, de tette; nem mondhatott ellent. A szeretet Istene – szavai s főként szimbolikus cselekedetei révén – a félelmetes, az erős, az ítéletre hívó Isten félnék, mégis dörögdelmes hangjává tette Jeremiást.

Egy alkalommal a próféta korszóval ment a városkapuhoz. Amikor odaért, földhöz vágta a korszót, ami ezer darabra tört. „Így törik össze a nép, és hull ezer darabra,

Palackposta apa(p)társaimhoz (Szabó Tamás pasztorális helynök írása)

Amikor lelki életünk szeretett színterein, a templomainkban nincs nyilvános istentisztelet, mikor az imádság fő szószólója fizikailag nem állhat az imádság élére, különleges hivatásotokra hívom fel a figyelmet. A családot bárkáján Te vagy a pap, te vagy a családod papja. Nem, nem a feleséged, aki jobban nyitott ezekre a dolgokra, nem a nagymama, aki papotokat felülmúló lelkesedéssel sürget titeket a templomba járásra, hanem Te. A férfi. Tudom, mint a legtöbb férfiember, te sem szeretsz a hitedről beszélni, tudom, nem szeretsz hangosan imádkozni, tudom, hogy genetikailag közelebb áll hozzád az „okosban megoldjuk” imaforma. De most nincs kibúvó: A családi bárkán Te vagy (a)pap.

Hiszem, hogy az imádság férfimunka. Mindig is az volt, csak mi, európaiak az elmúlt évtizedekben lemondunk erről a kiváltságunkról. Nézd a muszlimokat. Ott még a férfiak vezetik az imádságot, és nehéz szívvel nézzük, hogy erejük, kitartásuk révén fölénk nőnek. Lássátok az idők jeleit, még nem késő, még helyreállítható a rend.

Apa(p)társam, a család papja lettél. Lásd, a Te példád fontosabb, mint a feleségedé. Tény, hogy ahol az édesapa vallásos, ott 30%-kal valószínűbb, hogy a gyerek felnőtt korában vallásos lesz. Ez bizony küldetés – mission, de nem impossible –, bár ugyanúgy a civilizált világ megmentéséért történik. Állj a frontvonalba, s vezesd a családod imaéletét.

Férfitársam, az elmúlt időszakban mi, férfiak elszoktunk a templomtól, kevesebben és kevesebbet jártunk. Az Isten ezt megelégette, s a templom ment a házakba. Most eljött a Ti időtök, legyetek jobb papjai családtagjaitoknak, mint mi, szolgálati papok vagyunk, legyetek buzgóbbak, mint mi vagyunk, legyetek hitelesebbek, mint mi vagyunk!

Bátorítson minket Mindszenty József hercegprímás prófétikus mondata: „Ha van egymillió imádkozó magyar férfi, nem félek a holnaptól!”

Kedves (a)paptársam, háború van, és ilyenkor a férfi dolga, hogy megvédje családját, szeretteit, országát. Apa(p)társam, ugye beállsz a sorba? Együtt legyünk milliányi bárka-templom országa, hogy ne féljünk a holnaptól.

Bajtársi szeretettel:

Tamás atya

Frissítés – Részlet főpásztoraink legújabb leveléből:

„A pászkszentelésnek mintegy pótlásaként buzdítjuk híveinket, hogy a húsvétra elkészített eledeleket otthonaikban, a húsvéti tropár és a föltámadási szertartás egyéb énekeivel kísérvé maguk áldják meg, mégpedig lehetőleg a családfő, vagy más, a családban legtekintélyesebb személy.”

* * * * *

Nyíregyháza-Kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.

Honlap: www.kertvarosigorogok.hu; Tel. 06-30/415-50-92; E-mail: obbagyl@upcmail.hu

Felelős kiadó: Obbágy László parókus

helyettük a lélek nyugalmát érzem. És e templomi, külső-belső csendben ki-csúszik a szívemen, a számon: ez most így van jól.

Így van jól? Még csak 14 hónapja szenteltek pappá, és máris megőrültem?

Kattog az agyam. Úton-útfélen mást sem lehet hallani, mint hogy mekkora kihívás a koronavírus ország(-világ)szerte. És ez így is van. Egy hetünk van húsvétig, és pap meg hívő sem igazán tudja, hogyan fogja megünnepelni az ünnepek ünnepét. Milyen lesz a húsvét pászkaszentelés, kórusban zengő „Feltámadt Krisztus” nélkül? Családlátogatás, vendégvárás nélkül? Locsolkodás (titkon reméltem már büszke apa-fia programként zajló locsolkodás) nélkül? Nem ilyen húsvétunk lesz. És a nagyhét kezdetén mégsem tudok másra gondolni, mint Isten kegyelmére és szeretetére, amely most azt üzeni: milyen jó, hogy idén nem ilyen húsvétunk lesz!

Az esti szertartások végzése közben mindig rácsodálkozom az „enyhe világosságra”. Ahogy beszűrődik a nyugvó nap fénye, megvilágosodik minden: Isten velünk van és velünk is marad! A világ kifordult önmagából. Az ember elfordult Istentől, mert a bűnt, a rosszat, a halált választotta. És Isten ennek ellenére menti és szabadítja meg az embert. Ha belefeledkezem (olykor talán beleszunyókálok?) az imába, van, hogy leejtem a csotkit. Rögtön nyúlok érte, hogy felvegyem a földről. Ahogyan azt Isten is teszi velünk. „Nem emel föl már senki sem, belenehezültem a sárba. Fogadj fiadnak, Istenem, hogy ne legyek kegyetlen árva...” Dehogynem emel fel! És ezt újra meg újra be is bizonyítja!

Most például azzal, hogy lehetőséget teremt és ad, hogy másmilyen lehessen a nagyhetünk és a húsvétunk. Látjuk, hogy a Feltámadás ünnepe sokak életében, keresztény emberek életében sem arról szól, amiről szólania kellene. Vannak, akik „elnyusizzák”, „eltavaszolják” az ünnepet. Sok család wellness-hétvégét szervez, másoknak a tavaszi nagytakarítás és bevásárlás esik épp nagypéntekre, nagyszombatra. És éppen az felejtődik el, miről is szól a nagyböjt sugárzó szomorúsága, a nagypéntek fájdalma, a nagyszombat csendje, a feltámadás hajnalának kitörő öröme. De minket, papokat is megkísért, hogy egyrészt kimerüljünk e jelenség szidalmazásában, másrészt felületes „kifelé ünneplésben” teljesítsük feladatainkat.

Meggyőződésem, hogy ez a nagyböjt, ez a karantén, ez a kínkeserves állapot hosszú távon épülésünkre fog szolgálni. Isten nem vonult karanténba – találjunk vissza hozzá! Néhány hete súlyos, de ésszerű főpásztori döntés született, s most meg kell találnunk az otthoni imádság módját. A *Kowalsky meg a Vega* énekel arról, hogy „nem aranyból, nem kőből, nem erővel vagy ösztönből valahol a szívedben majd új templom épül”, ezt a templomot pedig mi építjük! Isten ott van és ott lesz mindenütt – otthoni „templomainkban”, „házi szentélyünkben” is.

Ugyanakkor... A focimeccseken is ott az edző, a szakmai stáb, a cserejátékosok, a segítők. A papot is elkíséri családja az ünneplésre. Papcsaládként is hatalmas lehetőség előtt állunk. E válságos hetek hozhatnak családos családást – és adhatnak erőt és életre szóló lelki élményt, az istenközelség számunkra most is adott kegyelmi esélyét.

Csendes ünnepünk lesz. Szívünkben, családukban, egyházunkban mégis igazán nagyot szólhat.

ifj. Obbágy László

ha Urához nem tér.” Ma ezt az üzenetet mondatja velem is az Úr. Szeretnék a szeretet Istenéről szólni, de ezt ma ilyen ellentmondásosan kell megtennem; mert összetörik a nép, az idegen isteneket imádó, és ezer darabra hullik, ha Urához nem tér. Isten újra meg újra bebizonyítja a magát isteni trónra ültető embernek, hogy nem ura az életének, nem ura a világnak, nem ura a létezésnek. Egy szubmikroszkopikus biológiai organizmustól retteg ma a világ, a fejlett, a technikájára, tudására oly büszke, az élet titkát birtokolni vágyó emberiség. Elvesztek, összetörettek, ha meg nem tértek – üzeni (most épp egy vírustörzs korántsem szimbolikus veszélye által) az Úr.

Talán azt érzed a szíved mélyén, Testvérem, nem helyénvaló a szavam. Úgy véled, ebben a tragikus helyzetben vigaszra, segítő, reményt adó szóra van szükség, ez az ember meg ószövetségi hangú ítéletről papol. Ha most áment mondanék, talán megállná a helyét a kritikád. Valóban ószövetségi a történet, valóban keresnünk kell –keresem is– a folytatást. Túl gyorsan azonban nem akarok továbblépni, mert igenis miénk, igenis nekünk szóló, igenis mai figyelmeztetés az összetöretésről szóló, ítéletet jelző, Isten erejét megmutató és az erős Isten előtti alázatra hívó jeremiási ige, amelyet nem meghallani, amelyet a fülünk, a szívünk mellett elengedni vétkes mulasztás volna. Elveszünk, összetöretünk, ha nem térünk meg.

Ugyanakkor –igen– újszövetségi nép vagyunk. A figyelmeztetés hatalmas felkiáltójel, de a jeremiási ellentmondás –ez hitünk bizonyosága– Krisztusban feloldatott. Azt énekeltük az imént: „megtörted kereszteddel a halált.” Megtörte; úgy, hogy megtöretett. A szeretet Istene összetöretett értünk. A Getszemániban vért izzadó szív darabokra tört az elárultatás fájdalmában és a halálfélelem abroncsának szorításában; a Gabbatán egy összevert, cafatokra ostorozott „ecce homo” állt a nép előtt, tövis-vírus-koronával a fején, aki a Golgotán csontját nem tört Bárányként, de testének minden porcikájában összetörten adta vissza az életét Atyjának. Krisztusban összetörte magát értünk az Isten, hogy ereje és hatalma is ebbe az alázatba burkolózzék, hogy szívünkbe íródjék: rettentő és félelmetes ítélete is e felfoghatatlan szeretet jegyében történik.

És itt hagyta e szeretet egyszerűségében lenyűgöző, erejében felülmúlhatatlan jelét. „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, mely érettetek megtöretik...” Az emmausziak a kenyértörésben ismerték fel. Az életét összetörte, a halált megtörte; ezzel s a darab megtört kenyérral feltörte s felismertette a végtelen szeretet megismerhetetlen misztériumát.

A Szent Kereszt vasárnapjában ma mindez benne foglaltatik. És benne foglaltatik mindahány, testi vagy lelki szenvedésében összetöretett testvérünk félelme és fájdalma, szenvedésének megmagyarázhatatlan és megérthetetlen miértje, olykor érthető reménytelenségének a nagypéntek sírjából feltündöklő húsvéti reménye. S benne foglaltatik bűnös tagjai okán fájdalmasan és/vagy a szenvedést, az üldözést akár a vértanúságig vállalók által dicsőségesen összetöretett, megtört Teste, a gyöngeségében, gyarló valóságában, de hitvalló tapasztalatában is alázatot tanuló, irtalmára folyamatosan rászoruló egyház.

Jeremiás összetört korsója jel; félelmetes, mai. A mi jelünk. Az Emberfia értünk kereszten összetört, kenyérben megtört, egyházában törődött Teste több mint jel. Isten végleges és visszavonhatatlan szeretetének éltető, egyedül reményt adó valósága.

Hogyan juthatott el a vízözön utáni ember a bábéli zűrzavarhoz?

Isten a Biblia által Görögkatolikus Egyházunk olvasmányos rendjén keresztül minden időben aktuális üzenetet küld nekünk. Noé történetét épp akkor olvastuk templomainkban, amikor a koronavírus hazánkra is a vízözön félelmét ömlesztette. Utána pedig a bábéli zűrzavarról hallhattunk, miközben láttuk: Európa lakosai is összezavarodtak. Eközben pedig Ábrahám elindult egy olyan cél felé, amelyet Isten mutatott neki.

Hogyan is juthatott el a vízözön utáni ember a bábéli zűrzavarhoz?

Bábel alapítása és bukása is Nimróddal, Noé dédunokájával kezdődött. A *Teremtés könyvének* görög nyelvű fordítása azt írja róla, hogy ő volt az első *gigász*, vagyis hatalmaskodó úr a földön, az ő földjéről indulnak a terjeszkedő nagyvárosok. Nimród a dezertáló ember példája, aki annak érdekében, hogy saját önző hatalmát növelje, az ellenséggel is képes közösködni, vagyis kiegyezik a bűnnel. Nimród, miközben a világban bolyongva terjeszkedik, sehol sem akar hosszadalmasan letelepedni, nincs szüksége otthonra. Ugyanakkor jelen akar lenni mindenhol, hogy mindenből hasznot húzzon, hogy mindent levadásszon. Nincs igazi családja, nincs hazája. Nimród ezért a gonosz, hatalmaskodó és egoista ember megtestesítője, aki a bűnösökkel szót ért, aki a szenvedélyek közös nyelvén beszél.

Nimród allegóriája a gigászi bábéli torony építésére vetül ki. Azért épülhetett a bűn tornya olyan sikeresen, mert a bűnösök félelmetes módon egy nyelvet beszéltek és értettek: a bűn nyelvét.

Emberségünk valós nagysága az értelmes lelkünk. Ha azonban szövetkezünk a bűnnel, olyanná leszünk, mint a téglá és az aszfalt, így mi is a bábéli torony alkotórészeivé válhatunk. A bűnnel szövetkezve úgy kövesül meg az ember, mint a téglává égetett agyag.

A torony pedig egyre csak épült, gigászivá vált, mert építői a bűn nyelvén megértették egymást, és egyetértettek a bűnnel.

Ma a gigászi multinacionális cégek korszakában nagyon vigyázni kell arra, hogy az anyagi profit érdekében senki se értsen egyet a bűnnel. Nehogy a sok nemzet fia a bűn nyelvén egyetértsenek egymással, és egyetértsenek a bűnnel. Lehet-e mindenható a bűn? Van e határa a bűn terjedésének? Akarhat-e Isten rosszat?

Isten jóságát látjuk abban, hogy véget vetett a bűn terjedésének. Isten többé már nem engedi, hogy „építően” kommunikáljanak egymással a bűn munkásai. Ez a bűnösök Bábéle, a bűnösök zűrzavara.

Ebből a zűrzavarból és az anyagot imádó gonoszság kaotikus bolyongásából lépett ki Ábrahám akkor, amikor meghallotta az Úr szólítását. Míg a bolyongó Nimród és nemzedéke gigász volt, addig Ábrahám családja vándor néppé válik, aminek következtében Isten naggyá, de nem gigásszá teszi őket.

Ábrahám vándorlása a keleti atyák értelmezésében az anyagi gondolkodásból való felemelkedést jelenti. Az emberi felemelkedés útját mutatja mindazoknak, akik otthonra, családra és békére vágnak, azonban a gigászok világában nem

találják azt. Tudnunk kell, hogy bár Ábrahám vándorlása a földön kezdődik, de folyamatosan az ég felé ível, azonban nem úgy, mint a bábéli torony. A hely, amit Isten mutat Ábrahámnak, és amit kitartóan követ, nem e földön van, mivel a megnyugvás maga Isten. Hazatalálni annyit jelent, mint Istenben megnyugodni.

Azt is tudnunk kell, hogy Ábrahám útja az ismeretlenbe vezet. Sohasem látja a célt, csak követi Isten utasításait, és minden lépésével a biztostól rugaszkodik el, ugyanakkor közelebb kerül ahhoz a helyhez, amit Isten mutat neki. Így volt ez akkor is, amikor elhagyta otthonát, és akkor is, amikor elindult, hogy azon a helyen áldozza fel egyszülött fiát, amelyet Isten mutatott neki.

Ábrahám nem tudta megszámolni az égen a csillagokat (Ter 15,5), de felnézett az égre és hitt Istennek. Mivel minden ismeretlen úton Istent követte, ezért Istennel járt, Isten barátja lett.

Ma nyilvánvalóvá vált, hogy egy ismeretlen cél felé vezető úton járunk. Rövid időn belül megváltoztak az emberi kézzel megszabott határok állapotai, a társadalmi szokások és a gazdasági számítások. Újra felismertük, hogy az életből részesülünk, de nem vagyunk az urai. Ezért bevalljuk, hogy az élethez, mint ahogy a beláthatatlan holnap felé való vándorlásunkhoz is, hitre van szükségünk.

A láthatatlan ellenség újra felfedezteti velünk a láthatatlanban való hitet. Az anyagi javak relativitása felidézti velünk az örök értékeket. Járás-keletésünk korlátozása pedig a szellemi út örömét, mely túlszárnyal minden házat, várost, országhatárt. Szívünkben újra Istenre, Istenben hazatalálunk.

Gyurkovics Miklós

Zárt kapus mérkőzés – avagy Isten nincs karanténban

A harmadik vasárnapot éltük meg üres templomban, hívek nélkül. Lassanként sejtem, milyen lehet zárt kapuk mögött futballmeccset rendezni... Mégis javíthatatlanul keresem – nem szurkolókkal teli stadionok, „régic meccsek” felidézésével, sokkal inkább „zárt kapus”, Isten előtti csendességben keresem –, mi lehet az a jó, amit az Úr ebben a karanténos böjtidőben ajándékként elrejtett számunkra.

„Én pedig irgalmad sokaságában bemegyek a te házába, imádkozom szent templomodnál a te félelmedben” (*Zsolt 5,8*). Épphogy elszürcsölöm napi első kávémat, indulok is „munkahelyemre”, a templomba. Isten szolgájának, egy áldozópapnak mi fontosabb dolga lehet, mint az imádság, azért szenteli fel a főpásztor, hogy az imádság embere legyen. Igen, ez magától értetődőnek tűnik, de ha a szívemre teszem a kezem, be kell valljam: a rohanó, felgyorsult világ gyakran engem is igencsak magával ragad, s a teendők sokasága, a napi feladatok kihívásai közepette elsiklok afelett, ami egész hivatásom lényegét adja. A nagyböjt persze más. Most különösen más. Belépek az Isten házába. Hétköznap reggel egyébként sincs „telt ház”, de most különösen megfog a csend, ami körülvesz. Madarak trillázását hallom. A hitoktatást otthonról, online oldjuk meg, a személyes találkozásokat minimálisra redukáltuk, közösségi alkalmaink megtartására nincs lehetőségünk... Nem a napi feladatok sorjájának,